

Написано от Нася Кралевска, САЩ
Събота, 05 Февруари 2022 14:23

Сайтът **desebg.com** препечатва от [Faktor.bg](https://faktor.bg) статията на писателката Нася Кралевска, публикуван по повод 1 февруари – Деня за памет и признателност на жертвите на комунистическия режим.

В най-престижната библиотека на Ню Йорк – „Пъблик Лайбръри“, под каталожен номер QK 89-27698 откривам книгата на Борис Илиев „Революционният Народен съд“. Проверявам – съхранява се и в Конгресната библиотека във Вашингтон.

Зачитам въведението. Началото му звучи правдиво: „Идеята да напиша настоящия труд ми даде другарят Митко Григоров“ – споделя авторът. И добавя угоднически: „Разбира се, не можех да откажа да изпълня предложението на заместник-председателя на Държавния съвет. Веднага се залових за работа.“

Следва откровението: „Революционният Народен съд по замисъл и изпълнение, по многобройността и тежестта на престъпленията, предвидени в Закона за Народния съд, по широкомащабната дейност, която проведе с висококвалифицирани състави, издаващи присъди в името на българския народ, е

Написано от Нася Кралевска, САЩ
Събота, 05 Февруари 2022 14:23

събитие от изключителна историческа важност,

каквото няма равно в нашата история.“ Е, тук може да се каже, че авторът е не само правдив, но и скромен. На негово място бих заявила без притеснение – и в световната история.

След края на Втората световна война в Западна Германия са подведени под съдебна отговорност 91 000 членове и привърженици на Националсоциалистическата германска работническа партия. Само 6500 от тях са осъдени, от които - 12 на смърт.

Международният военен трибунал в Нюрнберг - както ни съобщава самият Борис Илиев, призовава на съд 24-има германски военнопръстъпници. На подсъдимата скамейка седат 21. Съдът заседава единадесет месеца.

Осъжда единадесет – на смърт, трима – на доживотен затвор, останалите – на двадесет, петнадесет и десет години лишаване от свобода. Трима са оправдани. И то в нацистка Германия – държавата с грозни злодеяния срещу мира и човечеството по време на хитлеризма!

Какво всъщност се случва в седем милионна България по данни на Борис Илиев? Непълни, както той любезно се извинява на читателите.

У нас действат 135 състава на Народния съд. Книгата ни съобщава присъдите, издадени от седем от тях. Те са: 132-ма души – осъдени на смърт, 95-ма – на доживотен затвор, 284-ма – „с тежки, но справедливи присъди“. Страшно става, като прибавим към тези цифри броят и тежестта на присъдите на не цитираните 128 състава на Народния съд.

Страшно и абсурдно!

Написано от Нася Кралевска, САЩ
Събота, 05 Февруари 2022 14:23

Излиза, че след разгрома на нацистка Германия са осъдени на смърт 23-ма души. А в България с десетина пъти по-малобройно население, без управляваща фашистка партия, без участие във военни действия и без унищожаване на еврейското малцинство САМО Народният съд – не споменавам тук другите убийства и изстребления – осъжда на смърт 2730 нещастници и на строг тъмничен затвор - 6876 мъченици.

Излиза, че нашите, българските комунисти са решили, че ние сме държава много по-фашизирана от Германия. И че имаме повече злодеяния срещу мира и човечеството от хитлеристите.

Наред с убийствата, това е

най-пъкленият грях на Българската комунистическа партия

спрямо собствения ѝ народ – твърдението ѝ, че в страната ни е имало масов фашизъм. Една фикция, която тази партия измисли, за да обезглави народа, да затвърди властта си и да оправдае престъпленията си пред света.

Толкова по „замисъла“ и по „широкомащабната дейност“. Сега е ред на „изпълнението“ и на „висококвалифицираните състави“. Отново ще черпим данни от книгата.

Борис Илиев с гордост ни съобщава, че с народните съдилища ние изпреварваме всички други държави. Започваме още през октомври 1944 година. Работим бързо, денонощно. За дни издаваме десетки смъртни присъди. Добър пример са процесите на министрите, регентите, дворцовите съветници и народните представители.

„След четиринадесетдневна напрегната работа“ почти всички през нощта на 1 срещу 2 февруари 1945 г. попадат в общ гроб.

Със същата нечувана в съдебната практика експедитивност се хвали и самият автор на книгата – председател на Дванадесетия съдебен процес на Народния съд. Назначен на тази длъжност на 16 март 1945 г., за десет дни той подготвя дело с 176 подсъдимци.

Написано от Нася Кралевска, САЩ
Събота, 05 Февруари 2022 14:23

След месец произнася присъди над 110 от тях. Двадесет са смъртни.

Колко от "народните" съдии имат гимназиално образование?

Илиев ни напомня и Закона за съставите на народните съдилища. При тринадесетчленен състав – 4 назначени съдии, другите - лица, посочени от областния комитет на Отечествения фронт. При петчленен състав – 1 назначен съдия.

Останалите – от съответния областен комитет. Не ще и дума „високият професионализъм“ нито на „съдиите“, нито на 150-те „народни обвинители“. Интересно би било да се провери, колко от тях имат завършено гимназиално образование.

Но нищо не смуцава разпаления автор. След дълги тиради за високата компетентност на съда, той спокойно ни разказва спомени. Обвинителният акт се връчва на подсъдим едва, когато той застава пред съда. Друг случай – след „професионалното следствие“ пред съдиите е доведен погрешно задържан съименник на търсеното лице. И ред подобни ситуации. Невъзможно е да ги изброим.

Само се питаме: Как ли се е почувствал Борис Илиев, когато „поразителните злодеяния“ в Катин и Виница се оказаха съветско дело, а за същата констатация Народният съд осъди български граждани?

Повярвал ли е на публикуваните по време на гласността чудовищни разкрития за съветската действителност? Сетил ли се е, че Народният съд осъжда на смърт 16 журналисти, на доживотен затвор – 12 и с тежки присъди – 69, само защото са предупреждавали българите какво всъщност представлява сталинският режим?

Не. Как ще се сети! Та нали точно тогава – през 1988 г., Илиев издава книгата си „Революционният Народен съд“ чрез Издателството на Отечествения фронт. Книга, за която претендира, че трябва да се ползва като помагало за „възпитание на идните млади поколения“.

Написано от Нася Кралевска, САЩ
Събота, 05 Февруари 2022 14:23

Невероятно, но факт. Такава беше българската гласност.

Стига съм критикувала. Искам да се каже и нещо добро. „Трудът“ звучи съвременно. Трябва само да заменим думите „Германия“ със „Съветски съюз“, „фашисти“ с „комунисти“, „цар“ с „генерален секретар на БКП“, „Югославия и Гърция“ с „Чехословакия“, „евреи“ с „български турци“, „Бранник“ с „ДСМС“, „Български работнически съюз“ с „Централен съюз на профсъюзите“, „германски агенти“ със „съветски агенти“.

И да се замислим върху съжденията на автора, че е нужно жестоко да се наказват незаконно забогатели стопански дейци, разхищавали народно стопанство и „осъдили народа на глад и мизерия в продължение на години“. Същото той твърди и за „продажни народни представители“, журналисти, съдии, прокурори, изпълнявали нареждания на диктаторски режим.

Редно е и да признаем – Борис Илиев е ербап човек. Той, който е издавал смъртни присъди без право на обжалване

по заповедите на една партия и на една окупирали ни държава,

завършва книгата, провиквайки се след 43 години: „А на убийците – вечно проклятие!“

Чудя се на сегашните ни комунисти. Колко войнствени бяха бащите им, пък и те самите. А сега взеха, та се уплашиха. Та ние искаме само съд. Законен. С доказателства. Без диктат от чужда държава. Извършен от професионалисти с морал и съвест.

И по българските и световните библиотеки да има нови книги – с истината и за престъпниците, и за невинните. Защото трябва веднъж завинаги едните да се разграничат от другите.

Написано от Нася Кралевска, САЩ
Събота, 05 Февруари 2022 14:23

Във всички периоди на българската история.

****Статията е включена в сборника с публицистика и интервюта „По кривите пътеки на българския преход (и още)“ от Нася Кралевска, подготвен за печат от ИК РИВА, София.***